

ἀποπαστρέύω πολλαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. παστρέω.

Παστρέω, καθαρίζω ἐντελῶς πολλαχ. : Ὅσο νὰ ἀποπαστρέψω τὸ σ'τάρι μὲ πῆρε ἡ νύχτα πολλαχ. || Παροιμ. Τοῦ φειγῆ νὰ βάνῃς κι ἄλλες ψεῖρες, ἂν τὸν ξεψυριάσῃς, κακὰ κάνεις, μὰ τὸν παστρικό ν' ἀποπαστρέψῃς καὶ θενά 'σαι πάντα κερδεμένος (ὁ δι' ὀκνηρίαν κακοπαθῶν εἶναι ἄξιος τῆς τύχης του, ἄξιος βοηθείας εἶναι ὁ παρὰ τὴν προσπάθειάν του μὴ ἐπαρκῶν) Ζάκ. Συνών. ξεπαστρέω.

ἀπόπασχα ἐπίρρ. σύνηθ. ἀπόπασκα σύνηθ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐς. Πάσχα.

Μετὰ τὸ Πάσχα : Παροιμ. Νά 'χα τὸ Πάσχα νὰ 'τρωγα κι ἀπόπασχα νὰ 'φόρουνα (ἐπὶ στερήσεως τῶν ἀναγκαιοτάτων καὶ κοινοτάτων) Ἡπ. Συνών. ἀπόλαμπρα 1, ξέλαμπρα, ξέπασχα.

ἀποπατητός ἐπίθ. ἀμάρτ. 'ποπατητός Σύμ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀποπατητός = βαρύς, ἰσχυρός. Πβ. Διήγ. παιδιόφρ. στ. 222 (ἐκδ. G Wagner σ. 149) 'ραβδέας ἀποπατητάς μεγάλας σὲ φορτώνουν.

Ἀκίνητος, ἐπίμονος : Ἐκάετον 'ποπατητός ὥστε κ' ἔκαμέν του τὴν δουλειάν του (ἐπέμενε ἕως ὅτου κτλ.)

ἀποπάτι τό, (I) Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπατῶ καὶ τῆς καταλ. -ι.

Τὸ μέρος τοῦ οπογγαλιευτικοῦ πλοίου, ὅπου ἰστάμενος ὁ δύτες εἶναι ἔτοιμος νὰ καταδυθῇ Σύμ.

ἀποπάτι τό, (II) ἀμάρτ. ἀπουπάτ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπόπατος καὶ τῆς καταλ. -ι.

Ἀποχωρητήριο, ἀφοδευτήριο : Μὶ πῆρ' ἡ ἀπουφουρά ἀπ' τ' ἀπουπάτια κι πῆγα νὰ πιθάνου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναγκαῖο 1.

ἀποπατίδι τό, Ἀντικύθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπόπατο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Ἀπόπατο 1, ὁ ἰδ.

ἀπόπατο τό, Εὐβ. (Κύμ.) Κρήτ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) ἀποπάτι Κύθηρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐς. πάτος.

1) Ἡ ὑποστάθμη τῶν ὑγρῶν Κύμ. Κρήτ. Κύθηρ. : Ἡ ρακὴ μας ἔχει ἀπόπατα Κρήτ. || Ἄσμ.

Μωρὴ κοντάλ' ἀνὴρ πλυτή, σαρδέλλα βρομεσμένη κι ἀπόπατα τοῦ βαρελλιού, ποῖος διάολος σὲ παίρνει ;

Κρήτ. Συνών. ἀποπατίδι, ἀποπατούδι, κατακάθι, καταπάτι. 2) Πληθ., οἱ διαφυγόντες τὰς ἀλιευτικὰς καλαμωτὰς ἰχθύες ὡς εὗρεθέντες κατωτέρω αὐτῶν, δηλ. πρὸς τὸν πυθμένα Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

ἀπόπατος ὁ, λόγ. κοιν. ἀπόπατε Τσακων.

Τὸ μεταγν. οὐς. ἀπόπατος.

Ἀποχωρητήριο, ἀφοδευτήριο : Μεταφ. φρ. Εἶναι ἓνας ἀπόπατος αὐτὸς ποῦ βρομᾷ ἀποδῶ ὡς 'κεῖ πέρα (ἐπὶ ἀνθρώπου ἔχοντος ἀκόλαστον γλῶσσαν, ἰδίᾳ αἰσχρολόγου) κοιν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναγκαῖο 1. Πβ. ἀκριόλι.

ἀποπατούδι τό, Λεξ. Δημητρ. ἀποπάτουδο Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπόπατο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούδι.

Ἀπόπατο 1, ὁ ἰδ. : Τ' ἀποπατούδα τοῦ λαδοῦ Λεξ. Δημητρ. Ἐσὺ θὰ φάς τ' ἀποπάτουδα τοῦ τσικαλιοῦ Σητ. Τ' ἀποπάτουδα τοῦ γγαλιοῦ ἐπῆε κ' ἤβαλε 'ς τὸ φαεῖ αὐτόθ.

ἀποπατῶ (I) Κρήτ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Πάρ. (Λεῦκ.)

Πόντ. (Οἶν.) Σύμ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. πατῶ.

1) Ἀποσύρω τὸν πόδα, παύω νὰ πατῶ τι Πόντ. (Οἶν.)

2) Τελειώνω τὸ πάτημα (τῶν σταφυλῶν) Κρήτ. Λεῦκ. : Σ'μέρα πρὸ θ' ἀποπατ'σέμε. 3) Ἀναβιβάζω Νάξ. ('Απύρανθ.) : Ἐποπάτησέ τα ὅλα δὰ κυδώνια ἀπάνω ; 4) Μεταφ. ἐπιμένω Σύμ. : Ἐποπάτησεν νὰ τὸν πάρῃ γαμπρό.

ἀποπατῶ (II) λόγ. κοιν.

Τὸ μεταγν. ἀποπατῶ.

Εὐρίσκομαι εἰς τὸν ἀπόπατον, εἰς τὸ ἀφοδευτήριο, ἀφοδεύω.

ἀποπαύω ἀμάρτ. 'ποπαύω Κάμπ. ('Ελυμπ.)

Τὸ ἀρχ. ἀποπαύω.

Παύω, καταπαύω : Ἄσμ.

Ποπάψετε τὰ φονικά τά 'χετε καωμένα, μὴν ἀρματώσω κάτεργα στερεᾶς καὶ τοῦ πελάου.

ἀποπαχένω Κρήτ. ἀποπαδύνω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. παχένω.

1) Ἀποβάλλω τὸ πάχος μου Τραπ. : Ἐπεπάδυνεν τὸ μωρόν. 2) Παχύνομαι λίαν, ὑπὲρ τὸ δέον Κρήτ. : Ἐδὰ ἐδὰ ἀποπάχυνε ὁ δεῖνα. Συνών. παραπαχένω.

ἀποπαχνᾶς ὁ, Στερελλ. ('Αράχ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπόπαχνο.

1) Ὁ τρώγων πάντα τὰ βαλλόμενα εἰς τὴν φάτην ἄχυρα ἢ ἄλλον χόρτον, ὁ τρώγων καὶ τὰ ἀπόπαχνα ἀκόμη, ἐπὶ κτηνῶν : Τέτοιος ἀπουπαχνᾶς ποῦ 'ναι τρώει κι ἀπόπαχνα.

2) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, πολυφάγος : Κακομοίρ' ἀπουπαχνᾶ, δὲν ἀφίνεις τίπουτα !

ἀπόπαχνο τό, Ἡπ. (Δρόβιαν.) Κρήτ. (Βιάνν.) Πελοπν. ('Αρκαδ. Βούρβουρ. Λακων.) Σκυρ. Σύρ. κ.ά. ἀπόπαγνο Πελοπν. (Μεσσο.) 'πόπαχνο Εὐβ. (Αὐλωνάρ. κ.ά.) ἀπόπαχνου Μακεδ. (Καταφύγ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.) ἀποπάθνι Κάμπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐς. παχνί, παρ' ὃ καὶ παθνί.

1) Πληθ., τὰ ἐν τῇ φάτῃ ὑπολείμματα τῶν ἀχύρων ἢ ἄλλου χόρτου ὡς ἄχρηστα ἐνθ' ἀν. : Νὰ μαζέψῃς τ' ἀπόπαχνα νὰ γ' μούσωμε τὸ στρώμα τῆς κρεββατσούλλας Σκυρ. Μὴ δὲν' ἀπόπαχνα 'ς τοῦ μπλάρ' σ' νὰ φάῃ, θὰ τ' ἀρροστήῃς Αἰτωλ. Βάλι καλὸ ἄχυρον 'ς τοῦ ζῶ, μὴ βάλ'ς ἀπόπαχνα Ἀράχ. 2) Ὀνειδιστικῶς, τὰ ὑπολείμματα τῆς τροφῆς ἀνθρώπου Πελοπν. (Βούρβουρ.)

ἀποπεδουλλιάζω ἀμάρτ. ἀποδεδουλλιάζω Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. πεδουλλιάζω.

Τελειώνω τὴν ἐπιδιόρθωσιν τῶν ὑποδημάτων : Ἐποδεδούλλιασες τὰ παπούτσα ; — Ποδεδουλλιασμένα τά 'χω.

ἀποπεῖθω Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. πεῖθω.

Ἐναντιοῦμαι, δὲν δέχομαι τὴν γνώμην τινός, ἀντιλέγω : Ἐγὼ τοῦ 'λεα νὰ μὴν ἀρνησθῇ πῶς εἶναι ψέμα κι αὐτὸς ἠπόπειθε. Μὴν ἀποπεῖθῃς.

ἀπόπειρα ἡ, λόγ. κοιν. ἀπόπερα Λευκ. 'πόπερου τό, Εὐβ. (Στρόπον.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀπόπειρα.

1) Ἐνέργεια δοκιμαστική, προσπάθεια λόγ. κοιν. : Θὰ τὴν κάμω τὴν ἀπόπειρα κι ὁ Θεὸς βοηθός. Μὴν κάμῃς τὴν ἀπόπειρα, γιὰτὶ δὲ θὰ σοῦ βγῇ σὲ καλὸ. || Φρ. ἀπόπειρα φόνου

